

# IMPRESII POST-CONGRES

## POST-CONGRESS IMPRESSIONS

Viorel Ghiran<sup>1</sup>

### REZUMAT

---

SNPCAR ca și alte societăți științifice, sunt perfectibile în activitatea lor generală ca și în domeniul confruntărilor anuale sub formă de simpozioane, conferințe sau congrese. Fiecare întâlnire a sa constituie o oportunitate de învățare, cunoaștere, de progrese în domeniul temelor abordate, dar și un prilej de analiză lucidă a ceea ce ar trebui ameliorat în viitor sub aspect științific și organizatoric.

Articolul de mai jos – subiectiv sub titlul său de impresii – nu-și propune decât sublinierea unor deficiențe importante pentru participanții mai tineri în domeniul cercetării ca și a organizării întâlnirilor de viitor dacă vor întruni azeziunea și a altor păreri. Congresul a fost o reușită din mai multe puncte de vedere considerat de mine ca cel mai reușit sub aspect organizatoric și a condițiilor de desfășurare dar și cu prezența unor neajunsuri ce se cer remediate.

**Cuvinte cheie:** Congresul X SNPCAR – reușite și deficiențe

### ABSTRACT

---

Romanian Society of Neurology and Psychiatry for Children and Adolescents, like other scientific societies are perfectible in their general activities as in the field of their yearly scientific meetings like symposiums, conferences or congresses.

Each of their meetings is an opportunity for new vocational education, knowledge, for progress in the field of approached subjects, but even an opportunity for a lucid analysis of what should be done to improve the scientific or the organizational aspect. This article – subjectively as implied by the title – wants only to underline some of the shortcomings which are more important for the young participants in the field of research as in the field of organization of the future meeting, if my opinion agrees with the opinions of my colleagues.

The congress was a success from many points of view. I consider it to be the most successful one in all respects ranging from organization to accommodation. There were also some shortcomings which will be remedied in the future.

**Key words:** The X-th Congress RSNPCA – successes and shortcomings

S-au scurs doar două zile de la ceea ce a însemnat pentru mine Congresul SNPCAR 2009, Timișoara și “calitatea vieții” – concept analizat din varii perspective – în cele cinci zile anterioare de care regret despăr.

Este o distanță mică în timp și în spațiu, dar suficientă pentru a-mi permite separarea visului de realitate sau analiza mai lucidă/obiectivă a ceea ce a

fost, a ceea ce ar trebui să fie (cum se sublinia pe bună dreptate de colegul Mircea Tiberiu) la ședința anuală SNPCAR, și a altor aspecte încă vii/calde în memoria mea ca și a altor colegi participanți din echipa noastră comună, cum sper că se întâmplă.

Este o distanță mică, dar, repet, necesară, pentru a nu avea dificultăți să vedem “pădurea din cauza copacilor sau copacul din cauza pădurii”.

Lucrurile-mi sunt atât de vii încă în oglinda minții, încât e suficient să închid ochii că pe retină îmi apar locuri dragi, clădiri frumoase încărcate de istoria trecutului pe lângă care treceam de la hotelul Timișoara la Facultatea de Medicină, fețele pline de lumină și

---

<sup>1</sup> Universitatea de Medicină și Farmacie Cluj-Napoca  
Clinica Neurologie Pediatrică Cluj-Napoca

Adresă corespondență:  
Viorel Ghiran  
CMCU Interservisan, str. N. Pascaly nr. 5, Cluj-Napoca, c.p. 400431

bucurie a reîntâlnirii colegiale, imaginea copacilor ce se oglindeau în luciul râului Bega în seara minunată oferită de Janssen Cilag la restaurantul Flora, sau de cea oferită de Sannofi Aventis la restaurantul Lido, de Lilly la Senator, ca să nu mai vorbim de cea oferită de UCB Pharma la Șandra (Schwabenhau) – ce greu poate fi uitată și în timp – încărcată de frumos și nostalgie.

Simt recunoștință, trăiesc respectul acestor firme și a celorlalte care ne-au sponsorizat întâlnirea – evidențiate pe parcursul lucrărilor – fără de care congresul nostru nu s-ar fi ridicat la cotele maxime în seria organizărilor de până acum.

Consider că nu am reușit – prinși de bucuria trăirilor – să aducem mulțumirile noastre cuvenite colectivului de organizare în frunte cu Prof. Dr. Tiberiu Mircea, Dr. Axinia Corcheș și minunatei lor echipe pentru modul exemplar în care s-au achitat de sarcini, oferindu-ne o săptămâna de vis. Personal, o fac acum și le exprim considerațiile mele binemeritate.

Parțial m-am trezit din vis, ajungând acasă la Cluj, în pâcla de ceață și disconfort a crizei politice, greu de suportat, care se ia la întrecere cu criza economică, situându-ne pe dezonorantul loc penultim din Europa în privința reușitei efortului de ieșire din ea.

“Unde esti tu Țepeș, Doamne...!”. De aici și tonusul meu afectiv se modifică iar !

Congresul a fost o frumoasă reușită și din punctul de vedere a calității sale științifice. M-am bucurat mult de calitatea materialelor prezentate, de profunzimea analizelor științifice a cercetărilor, de maniera tot mai apropiată de cerințe a prezentărilor și din punct de vedere iconografic, de numărul mare de participanți și mai cu seama a celor tineri ca și de ținuta și frumusețea lor, veselie cu care își trăiau dansul și intercomunicarea.

Desigur, loc de mai bine, minusuri au putut exista și de care ne vom ocupa în revista noastră pe viitor, dar ele s-au datorat nu atât organizatorilor cât nouă, a participanților din alte localități. Aș menționa aici disproporția exagerată între cei înscriși și cei prezenți pe parcursul lucrărilor, între cei înscriși și cei absenți la congres, obișnuită, de care nu ne putem debarasa noi românii privind disciplina confruntărilor științifice. Cel mai mult m-a deranjat însă lipsa, neparticipare unui procent semnificativ de participanți – mai ales tineri – la cele două lucrări prezentate de eminentul Acad. Prof. Dr. Alexandru Vlad Ciurea, care a excelat în rigoare științifică și manieră de prezentare, de la care tinerii noștri colegi aveau atâtea de învățat ca

model de prezentare la congrese internaționale. De ce au absentat, e greu de explicat ! Numai efortul și oboseala dansului din seara anterioară nu poate constitui o circumstanță de scuză.

În aceeași serie de deficiențe, considerate de mine, aș aminti lipsa spațiului pentru confruntarea de opinii, discuții pe marginea lucrărilor prezentate, într-o ținută științifică, academică, stimulativă și formative pentru tinerii cercetători. Loc numai pentru expunere și aplauze nu-i suficient.

Cum se stie, tematica congresului a fost axată – a câta oară – pe tulburările de atașament și ADHD și pe epilepsia copilului și adolescentului. Privind abordarea celor două subiecte, vârsta îmi permite și mă obligă să subliniez cel puțin un aspect, cu toată convingerea că nu voi fi împărtășit de mulți cititori, aspect care îmi sugera inițial ca titlu pentru rândurile mele – “calitatea vieții” dar la care am renunțat. De ce? Am să mă explic:

Una din satisfacțiile mele privind modul de abordare a celor două concepte este acela că s-a depășit abordarea anterioară a relației directe dintre simptom, sindrom, boală și medicamentele cunoscute azi ca eficiente. Că unghiul de abordare este mai complex, într-o manieră sistemică, familială, școlară și socială; developmentală nu numai pentru ameliorarea suferinței ci și/sau mai ales pentru ameliorarea “calității vieții” celor aflați în asistența noastră. Este adevărat că mai multe lucrări și-au înscris și în titlu această sintagmă și că mai mulți autori/prezentatori de lucrări au subliniat acest aspect în manieră îmbucurătoare dar mai mult privind tratamentul medicamentos, comorbiditățile asupra calității vieții pacienților.

Deși s-au făcut sublinieri pertinente asupra stimei de sine, asupra capacității lor de coping, reziliență privind viața lor de viitor, a mediului familial nociv ca organizare și încărcătură eredo-colaterale, patologice, s-a subliniat în mod insuficient răspunderea și participarea factorilor sociali nocivi la cele două categorii de suferințe și mai ales a participării incorecte de multe ori a tuturor factorilor educativi/formativi implicați în procesul de asistență, inclusiv a întregii chipe terapeutice.

Calitatea vieții ține nu numai de factorii genetici, de factorii de risc și vulnerabilitate în cele două categorii de afecțiuni cum explicit și corect s-a subliniat de mai multe ori ci și de factorii de mediu fizici și sociali nocivi pe care nu avem voie să-i neglijăm în etapa de diagnostic pozitiv și diferențial, deoarece

astfel putem trata cu medicamente ceva ce nu există săvârșind un act medical nepermis, lipsit de acoperire, etică, deontologică.

Să fiu iertat pentru ceea ce vreau să spun, dar noi toți cei prezenți sau absenți la lucrări ca membri ai echipei de asistență care ne-am angajat și am jurat că vom lupta pentru viață, pentru sănătatea generației de mâine, nu putem face abstracție de obligațiile noastre formative/educative a pacienților încredințați nouă pentru asistență. Comportamentul nostru este oglinda în care se oglindesc pacienții în perioada contactului cu noi.

Pe parcursul lucrărilor, m-a surprins neplăcut graba cu care se alerga în pauze la cafea și la fumat. Foarte mulți savurându-le împreună. Unii nepierzând ocazia lor nici dimineața la micul dejun și nici la prânz. Noroc că nu sunt mai multe pauze pentru ele. Cine poate spune că ele nu fac parte dintre droguri? Cafeaua nu este un aliment, nu este un energizant ci un consumator de energie care conține în ea 19 component nocive cunoscute azi plus aromatizantele introduse în ea pentru a crește din motive financiare dependența. Fumatul, fumul inhalat are peste 400 de substanțe toxice potrivnice sănătății și vieții. Cine să lupte împotriva lor dacă nu noi, echipa complexă medicală ? Ce suport moral, de conștiință putem avea prin exemplul nostru să le cerem să nu

le consume în numele vieții dacă noi o facem mascat sau pe față în relație cu ei ? Acest lucru este valabil și cu privire la alcool și în cazul nostru ca și a cadrelor didactice și a părinților. O spun ca vechi fumător și consumator de cafea până când am realizat ca sunt droguri și că nu merit să am diplomă de medic făcând concesiuni în lupta pentru viață, până când am plătit cu propria sănătate tributul consumului.

Fără falsă modestie, orgoliu și umilință, recunosc cele de mai sus și mă simt obligat să le subliniez pentru cei care încă nu cred, nu recunosc efectul lor nociv și implicarea lor nocivă cu cele două categorii de suferințe ca și a altora.

Rămânând la capitolul deficiențe, aș mai putea adăuga faptul că dacă intensitatea melodiilor de dans n-ar fi fost așa de ridicată încât să nu poți schimba o vorbă cu partenera de dans, sau să porți o discuție amicală/colegială cu cineva; dacă ar fi existat două-trei ore în cele cinci zile în care să se facă turul orașului (Timișoara, din fericire, are ce arăta); iar eu personal să fi avut înțelepciunea de a consuma alimentară nu tot ceea ce mi se oferă, ci cât trebuie, reușita mea de congres ar fi fost și mai mare.

În loc de bibliografie selectivă primesc orice critică argumentată științific în revista noastră!